

Kjeld Højmark Therkelsen Mølløvænget 13 i Lindved fortæller:

Jeg er født den 10. januar 1935 i Dortheasminde, men jeg er vokset op i Hesselballe, og jeg er den ældste af 5 søskende, to piger og tre drenge. Mine forældre hed Helga og Viggo Therkelsen, og min far var ejendomsmægler. Lige efter krigen havde han desuden et stykke af Hesselballe Kær, hvor der blev gravet tørv, og jeg kan huske, at han i sommeren 1947 havde ansat 27 mand, så det blev til mange tørv, som jo på det tidspunkt var den almindeligste form for brændsel.

Min skolegang havde jeg i Hesselballe Skole, og der var kun ansat én lærer til at tage sig af undervisningen i alle syv skoleår. De første tre år gik vi om eftermiddagen, og de sidste fire år om formiddagen, men i modsætning til mange steder den gang gik vi i skole hver dag. Den første lærer jeg havde hed Ejnar Christensen, og han var formand for Vejle Amts Plejeforening, dvs. en forening der fandt egnede plejefamilier til børn, der af en eller anden grund ikke kunne være i eget hjem. Da Ejnar Christensen stoppede på grund af alder, fik vi en lærer Eriksen, og han var temmelig moderne for sin tid, for han begyndte at lære os engelsk, og det synes folk på egnen var fuldstændig skørt – for hvad skulle vi dog bruge det til. Ak, ja tiderne har forandret sig siden dengang.

Efter syv års skolegang blev jeg konfirmeret i Uldum Kirke af pastor Fredsted, og så var jeg klar til – som det var skik og brug dengang – at komme ud at tjene. Min første plads var på gården ”Nyvang” i Hesselballe, som var på 65 tønder land, og som ejedes af en vognmand i Horsens, der hed Knud Larsen. Her var jeg i to perioder i alt 3½ år, men ind imellem havde jeg et ophold på Vesterlund Efterskole.

Det var min far, der syntes, at jeg skulle have et efterskoleophold, og selv om jeg ikke var så begejstret for tanken, blev jeg meget glad for opholdet. Vi var 65 drenge på skolen, og opholdet varede et halvt år fra november til april. Skoledagen startede kl. 8.00 med

fælles morgensang, hvorefter der var en foredrags- eller fortælletime med forstander Maibom, og derefter fortsatte skolegangen så med almindelige skolefag resten af dagen, og om aftenen var der undervisning i gymnastik og praktiske fag som f.eks. sløjd. Det gjaldt selvfølgelig om at holde os i ånde, så vi ikke fandt på ”kunster”, og når der var optræk til et eller andet, fandt forstanderen næsten altid ud af det, inden det blev til noget, og derfor kaldte vi ham ”den 6. sans”. Vi var fire drenge på vores stue, og jeg boede sammen med Arne Hansen fra Sindbjerg, og Ejlif Olsen og Vagn Hauge fra Lindved boede på en stue ved siden af. En aften hver anden uge var der møde, hvor der kom foredragsholdere udefra, og hvor egnens beboere var indbudte til at deltage sammen med eleverne, og her blev der sunget af Højskolesangbogen og drukket kaffe.

Efter opholdet på Vesterlund var jeg igen landbrugsmedhjælper i nogle år, men i maj måned 1955 blev jeg indkaldt til militæret. Jeg kom til ”Pejlebatteriet”, som havde til huse på Artillerivej i København, og her var jeg i de 1½ år, som værnepligten varede. De første fire måneder var rekruttid, hvor man lærte de grundlæggende færdigheder som soldat, og det foregik med stram disciplin og ”kæft, trit og retning”. Derefter fik jeg et rigtig godt job, idet jeg blev chauffør for Artilleriskydeskolen, som lå samme sted, og jeg kørte en del for chefen, generalmajor Kalisen. Det blev somme tider til nogle lange ture, således kan jeg huske engang, hvor jeg kørte til Oksbøllejren med ham – det var i en Ford Mercuri model 47-48 – og jeg troede, vi skulle blive der til næste dag og var gået til ro, da vagten kom og vækkede mig, og gav mig ordre til at melde mig hos generalmajoren, for vi skulle tilbage til København med det samme. Der var jo ikke motorveje dengang og heller ingen Storebæltsbro, så det tog selvfølgelig meget længere tid at køre sådan en tur end i vore dage. Det var mens den kolde krig rasede, og i efteråret 1956 var der tre uger, hvor vi ikke måtte forlade kasernen. Vi var klar over, at der var et eller andet under opsejling, men vi menige soldater vidste ikke, hvad det var. Jeg har senere

læst en artikel i Jyllandsposten, hvori det stod at Polen netop på det tidspunkt havde haft planer om at angribe Danmark, men de fik ikke lov af Sovjetunionen, som var bange for, at amerikanerne ville blande sig. Vi havde fjernsyn i opholdsstuen på kasernen, og der kunne vi se, at der var kommet amerikanske krigsskibe til Langelinie, og at der lå et meget stort amerikansk troppeskib med 4000 mand ude i Øresund, og det har selvfølgelig været for at vise polakkerne, at de skulle holde fingrene for sig selv. Det var også på det tidspunkt i efteråret 1956, at Ungarn forsøgte at rive sig løs fra Østblokken, men oprøret blev brutalt slået ned af sovjetiske tropper, og Ungarn måtte forblive som sovjetisk vasalstat.

Efter endt militærtjeneste blev jeg pr. 01. november 1956 ansat som forkarl hos Jens Nyborg Christiansen på "Lindegården" i Lindved. Gården var dengang på 72 tønder land og dertil en del skov. Vi var 2 karle, 1 fodermester og 1 pige ansat på gården, og desuden arbejdede Jens Nyborg altid selv med. Vi havde en traktor - en David Brown -, som jeg kørte med, og så havde vi et spand heste til andenkarlen. Selv om vi havde en del landbrugsmaskiner foregik meget af arbejdet på en gård dengang ved håndkraft. Når gødningen fra møddingen skulle ud på marken, foregik såvel læsningen i møddingen som spredningen på marken med greb. Når høet skulle stakkes på træstativer for at tørre, og når det skulle læsses på vogne og køres ind foregik det med håndkraft. Kornet blev høstet med selvbinder - det var før mejetærskerens gennembrud -, og negene skulle sættes i skok, læses på og af vognene med håndkraft og senere skulle kornet tærskes, men det foregik for det meste om vinteren, hvor markarbejdet lå stille. Også roerne blev aftoppet og taget op ved håndkraft og kørt i kuler, som blev dækket med jord og halm, for at de ikke skulle få frost. Når kornet var høstet blev markerne stubharvet og senere pløjet inden vinter. Afgrøderne på marken blev brugt som foder til dyrene, og indtægterne på gården kom fra salg af svin til slagteriet og mælk til mejeriet. Sådan dyrkede man landbrug dengang.

På alle gårdene i Lindved var der karle og piger, og det betød, at der var mange unge mennesker i byen. Om aftenen mødtes vi tit ved "Karen Bager", som egentlig hed Jensen, men hele byen kendte hende under navnet "Bager", fordi hun havde en bagerforretning i det nuværende Gl. Landevej nr. 31. Hendes forretning var en slags samlingssted for byens unge, og vi blev også budt inden for i hendes stue ved siden af forretningen, og der kunne godt være plads til en 17-18 unge mennesker, som sad og hyggede sig sammen, men som jo nok også købte noget af Karens bagværk.

Vi mødtes selvfølgelig også, når der skete noget i forsamlingshuset. Der var en ungdomsforening, som havde pastor Kragh som formand, og her var jeg en overgang med i bestyrelsen, og desuden var der en håndværkerforening og en gymnastikforening, og foreningerne havde hver især deres programpunkter, som foredragsaftener, høstfest og juletræ, og så var der også månedlige baller, og det var normalt, at man deltog i alle disse arrangementer. Når der var nogle særlige udsendelser i fjernsynet, tog vi gerne ned på "Slap A" i Ølholm, for at se dem, for fjernsynsapparatet var endnu ikke blevet almindelig inventar i private hjem.

I 1958 blev jeg gift med Birthe, som tjente ved damefrisør Mary Damgaard. Hun stammede fra Holtum, og hun var ofte til bal i forsamlingshuset, og det var her, vi lærte hinanden at kende. Efter giftermålet blev vi begge ansat på en gård i Kollerup, og her var vi i to år, og her blev vores datter, Marianne, født. I 1960 flyttede vi atter til Lindved, fordi jeg blev ansat som chauffør hos vognmand Richard Hansen. Vi boede i stuehuset til "Nygaard" – det nuværende Gl. Landevej nr. 36. Gården er nu nedlagt, men dengang blev den drevet af Hans Mikkelsen, som netop havde overtaget den. Da Hans Mikkelsen blev gift, og derfor selv skulle bruge stuehuset til beboelse, flyttede vi til "Solvang" – Gl. Landevej nr. 34, hvor vi boede en kort periode på første sal, medens vi byggede vores eget hus på Møllevænget nr. 13. Jeg var hos Richard Hansen i 6½ år, og i de første år var arbejdet som chauffør fysisk hårdt, for vi kørte kreaturer, svin og foderstoffer i

sække rundt til gårdene, og i starten var jeg den eneste chauffør, men senere voksede forretningen, og inden jeg rejste var vi 4 chauffører. I 1962 blev Forsamlingshuset revet ned for at give plads til Lindved Sognegård. Det var Søndergaard, der havde opgaven med nedrivningen, og jeg kørte alle materialerne væk, men jeg kan ikke huske, hvor de blev kørt hen.

I det gamle forsamlingshus blev der stort set hvert år opført et dilettantstykke, men da Sognegården blev bygget prøvede sognegårdsforeningen at få professionelle teatergrupper til at optræde. Det gik godt første gang, hvor Kaj Abramsen turneen opførte "Den Glade Enke", men det næste stykke som hed "Alle elsker Opal" blev en dundrende fiasko, for der kom alt for få tilskuere. Derefter gik man igen over til at spille dilettant med lokale kræfter som skuespillere, og jeg kom til at spille en lang række roller. Det var lærer Skjøde, der var formand for sognegårdsforeningen på det tidspunkt, og han engagerede Svend Aage Nielsen fra Ildved til at være instruktør. Svend Aage var en meget dygtig instruktør, som krævede meget af sine "skuespillere", men til gengæld blev resultatet altid virkelig godt.

Herunder en scene fra det første dilettantstykket, som jeg optrådte i. Det hed "Sofus skal Giftes".

Herover en scene fra ”Brødrene Østermands Huskors”

Det var medens jeg var chauffør ved Richard Hansen, at hovedvej 13 blev ført uden om Lindved, og i to år kørte jeg materialer til denne vej. Min næste plads blev som chauffør hos BP gas, og her kørte jeg i 11½ år. Gasflaskerne blev hentet i Fredericia, og så kørte jeg rundt og afleverede dem til butikker og brugsforeninger i et stort område omkring Horsens, i Bjerre Herred og længere vestpå omkring Give. I 1977 blev jeg ansat ved støberiet i Grejs hos Kaj Laursen, hvor jeg kørte byggematerialer ud i 5 år, og derefter fik jeg plads ved Dan Cargo i Vejle.

Firmaet var et speditjonsfirma, der havde hovedsæde i København, men på det tidspunkt, hvor jeg blev ansat etablerede man en underafdeling på Strandgade i Vejle. Firmaet handlede med chokoladevarer og dyrefoder. Chokoladevarerne kom med lastbiler sydfra og blev omladet i godsvogne til København. Dyrefoderet kom fra Tyskland i jernbanevogne og blev hentet af lastbiler, der kørte det ud til de forskellige grossister. Der var engang, hvor jeg var meget tæt ved at komme alvorlig til skade. Jeg var ved at læsse nogle paller i en godsvogn med en gaffeltruck, da toget pludselig

begyndte at køre, og hvis jeg ikke havde nået at springe af trucken, var jeg kommet i klemme, og havde højst sandsynlig mistet mine ben, men heldigvis gik det godt. Firmaet voksede, og det blev nødvendigt at bygge større, og det kunne ikke lade sig gøre i Vejle, så det endte med, at hele firmaet - også hovedafdelingen i København - blev flyttet til Taulov.

Jeg arbejdede hos Dan Cargo i 17 år indtil 1. maj 2000, hvor jeg gik på efterløn, og selv om jeg føler, at jeg sagtens kunne have blevet ved noget længere, har jeg det udmærket som pensionist. Jeg går til bowling i Vejle en gang om ugen, og jeg hjælper lidt til oppe hos Lindved El, og så har jeg også fået mere tid til vores børnebørn, Tobias og Anna. Særlig synes jeg, det har været sjovt at følge Tobias, når han spiller fodbold.

Herover en scene fra ”Husker du i høst”, som blev opført i sognekirken i 1975.